

เด็กฟิลิปปินส์ทุกคนเป็นนักอ่าน *

Neni Sta. Romana Cruz

“เมื่อคุณให้หนังสือกับใครบางคน

คุณไม่ได้ให้เขาแค่ กระดาษ หมึก และกาวเท่านั้น แต่คุณได้มอบโอกาสแห่งชีวิตใหม่ทั้งชีวิตแก่เขา”

Christopher Morley

เมื่อปีการศึกษาใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นในเดือนมิถุนายนของปีนี้ สื่อมวลชนรายงานข่าวเดิมน่าสนใจและที่รู้จักดีในแบบที่คุ้นเคยและชวนเหน็ดเหนื่อย แต่ถึงเวลาอีกครั้งที่จะต้องให้ความสนใจกับปัญหาที่เป็นเรื่องปกติในระบบโรงเรียนของรัฐในฟิลิปปินส์ ซึ่งมักได้รับการอธิบายว่าเป็น “ภาวะที่หนักเกินไป และขาดแคลนทรัพยากร” และตามด้วยเสียงท้อถอยต่อไปนี้ ห้องเรียนไม่เพียงพอสำหรับนักเรียนที่สมัครเข้าเรียน ห้องเรียนมีนักเรียนมากเกินไป ขนาดชั้นเรียนใหญ่ ครูไม่พอ ตำราเรียนไม่เพียงพอ คุณภาพของตำราเรียนที่มีอยู่ต่ำ ต่ำกว่าสถานศึกษาตามอุดมคติ นักเรียนที่เคยเรียนโรงเรียนเอกชนสมัครเข้าเรียนโรงเรียนของรัฐเพิ่มขึ้นเนื่องจากค่าเรียนที่ต่ำกว่า อัตราการออกจากโรงเรียนกลางคันเพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่ข่าวที่ลึกลับโดยสิ้นเชิง ข่าวดีก็คือ งบประมาณปี พ.ศ. 2554 ของกรมการศึกษาได้เพิ่มขึ้นเป็น 192,000 ล้านเปโซฟิลิปปินส์ มากกว่างบประมาณ 122,000 ล้านเปโซฟิลิปปินส์ของปี พ.ศ. 2549 ถึง 52% แต่นี่ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับจัดการกับปัญหาที่ยากมากที่ระบบการศึกษาภาครัฐของฟิลิปปินส์เผชิญอยู่ การศึกษาระดับประถมเป็นภาคบังคับและฟรี ขณะที่การศึกษาระดับมัธยมฟรีแต่ไม่บังคับในโรงเรียนมัธยมของรัฐ เราไม่สามารถพูดเรื่องการรู้หนังสือโดยไม่กล่าวถึงเรื่องสถานศึกษา การออกจากโรงเรียนกลางคันที่กำลังเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นเลยได้

จากข้อมูลปีการศึกษา 2547 - 2548 ของโรงเรียนของรัฐพบว่า อัตราการออกจากโรงเรียนกลางคันชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้นเกรด 1 ถึงเกรด 2 เพราะปัญหาสุขภาพ และโภชนาการเนื่องจากความยากจน จากอัตราการสมัครเข้าเรียนในเกรด 1 100% เหลือ 68.38% ในเกรด 6 ถดถอยลงในแต่ละปีเพราะทักษะความเข้าใจต่ำ และไม่สามารถประสบความสำเร็จในโรงเรียน ปัญหาหลักคือ การอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

ในโรงเรียนมัธยมปีที่ 4 อัตราการสมัครเข้าเรียนลดลงถึง 42.50% และจบการศึกษาจากวิทยาลัย 14% เท่านั้น อย่างน้อยที่สุด สถิตินี้ที่น่าตกใจและน่าท้อแท้ การโอ้อวดดี ๆ ของประเทศว่าเป็นหนึ่งในประเทศที่กำลังพัฒนา การศึกษาสูงสุดด้วยอัตราการสมัครเข้าเรียนในระดับต่างๆสูงไม่เป็นความจริงอีกต่อไป สิ่งที่เป็นปัญหามากกว่าอัตราความสำเร็จการศึกษาคือ คุณภาพการเรียนการสอนที่ต่ำ เป็นเรื่องชัดเจนว่าความสามารถในการอ่านเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของการรู้หนังสือเบื้องต้น และการประสบความสำเร็จในโรงเรียนและโลกแห่งการทำงานในที่สุด

* แปลจาก “Every Filipino Child a Reader” รายงานวิจัยนำเสนอในการประชุมสัมมนานานาชาติ Thailand Conference on Reading 2011 จัดโดย สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ TK Park สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) ระหว่างวันที่ 24-25 สิงหาคม พ.ศ.2554

อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จในการรักษานักเรียนไว้ในโรงเรียนได้สร้างปัญหาใหม่ขึ้น ความขัดแย้งที่รักษานักเรียนไว้ในโรงเรียนจะเพิ่มปัญหาเรื่องความขาดแคลนในปัจจุบัน การปรับปรุงเรื่องการรักษานักเรียนในโรงเรียน จะทำให้มีเด็กเพิ่มขึ้น 1 – 1.2 ล้านคนในระบบ

ส่วนหนึ่งของวาระ 10 ประการสำหรับการปฏิรูปการศึกษาพื้นฐานของรัฐบาลเบนินโญ อาคิโน คือ การสร้างความมั่นใจว่าภายในปี พ.ศ. 2558 เด็กจากทุกแห่งในประเทศ ชายและหญิงเท่าเทียมกันจะสามารถจบการศึกษาหลักสูตรโรงเรียนประถม

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรามากที่สุด คือ การปฏิรูปการศึกษาที่ระบุว่าเด็กทุกคนต้องเป็นนักอ่านตั้งแต่เกรด 1 เมื่อสิ้นสุดวาระของรัฐบาลอาคิโนในปี พ.ศ. 2559 ด้วยการนำเสนอการเรียนชั้นอนุบาลภาคบังคับในเดือนมิถุนายนปีนี้ เป้าหมายซึ่งขึ้นต่อการเรียนโรงเรียนอนุบาลที่ครบปีจะเป็นการเริ่มต้นที่ทำให้เด็กๆทุกคนเป็นนักอ่านภายในเกรด 3 จากนั้นลดมาที่ภายในเกรด 2 และเกรด 1 จึงต้องจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับสิ่งนี้ได้แก่ ห้องสมุด หนังสือที่อ่าน ครูที่ได้รับการฝึกอบรมเรื่องการสอนให้อ่าน จริงๆแล้วดูเหมือนจะเป็นแผนที่ยาก แต่มีบางเรื่องที่เป็นไปได้มาก

การปฏิรูปการศึกษานี้สร้างและปรับปรุง**โครงการเด็กทุกคนเป็นนักอ่าน** (Every Child a Reader Program ECARP) เริ่มดำเนินการโดยกรมการศึกษาในปี พ.ศ. 2544 ซึ่งวางเป้าหมายว่าเกรด 3 เป็นระดับที่เด็กทุกคนต้องเป็นนักอ่านที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งบางครั้งมีการระบุเป้าหมายว่าผู้ไม่สามารถอ่านได้จะมีจำนวนเป็นศูนย์เมื่อถึงเกรด 4 ในการแก้ปัญหาเมื่อเร็วๆนี้ พบว่าเกรด 3 ซ้ำเกินไปในระดับประถม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการนำโครงการโรงเรียนอนุบาลเข้ามาใช้ เป้าหมายที่ยากและครอบคลุมทั้งหมดส่งผลให้เกิดการปฏิรูปเชิงสถาบันหลักๆ โครงสร้างพื้นฐานที่ตามมา และการฝึกอบรมครูที่ต้องการเพิ่มขึ้นเพื่อสอนการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อสะท้อนความคิดเห็นที่มีอยู่ทั่วไปต่อการริเริ่มดังกล่าวจากกรมการศึกษา ไม่มีการปฏิเสธว่าเรามีโครงการมากมายที่ดีเลิศที่กำลังดำเนินต่อ แต่ยังไม่ใช่โครงการที่เป็นมาตรฐาน เท่าเทียมกัน และยั่งยืนที่ทุกคนจะยึดตามได้ แต่สิ่งที่มีอยู่ในมือ คือ การริเริ่มที่แตกต่างกันจากภาคต่างๆทั่วประเทศ เช่น สารบัญแฟ้มการฝึกอ่านที่ดีที่สุด และโครงการการจัดการการอ่านจาก 30 โรงเรียนใน 17 พื้นที่ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2553 ดังนั้น หนึ่งทศวรรษภายหลังจากการเริ่มคำขวัญที่ดึงดูดใจนี้ว่า เด็กทุกคนเป็นนักอ่าน เรายังไม่มีคะแนนความสำเร็จของอะไรที่จะโอ้อวดได้

โครงการเด็กทุกคนเป็นนักอ่านได้ก่อให้เกิดโครงการหลัก 2 โครงการ ซึ่งหวังว่าจะเป็นประโยชน์สำหรับการวางแผนในอนาคตต่อขั้นเรียนและระดับชาติ และไม่เพียงแค่สร้างงานธุรการมากขึ้นให้กับครูโรงเรียนรัฐบาลที่ได้ค่าจ้างต่ำและทำงานหนักอยู่แล้ว

โครงการแรก คือ **คลังการอ่านตามอรรถาธิบายของฟิลิปินส์** เป็นการประเมินองค์ประกอบของ ECARP ซึ่งทำโดยครูหนึ่งต่อหนึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับส่วนที่อ่านปากเปล่า

โครงการที่สอง ได้ทำนาร่องในโรงเรียนแห่งเดียวเท่านั้น ยังไม่ได้ทำในโรงเรียนอื่นๆ เป็น **โครงการฟื้นฟูการอ่านของนิวซีแลนด์สำหรับนักเรียนเกรด 1** โครงการระยะสั้น ซึ่งจัดการบนพื้นฐานของโรงเรียนสำหรับผู้ที่ได้รับการศึกษาต่ำ ประกอบด้วยบทเรียนแบบหนึ่งต่อหนึ่งที่เข้มข้นวันละ 30 นาทีด้วยครูที่รู้หนังสือที่ได้รับการฝึกอบรมเป็นระยะเวลาเฉลี่ย 20 สัปดาห์ ครูในโรงเรียนรัฐบาลได้รับคัดเลือกไปฝึกอบรมเรื่องนี้ที่นิวซีแลนด์ และกลับมาฝึกอบรมเพื่อนร่วมงานในฟิลิปินส์

แต่แน่นอนว่า สิ่งที่สำคัญและจำเป็นมากกว่าเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ คือ คำสั่งกรมการศึกษา (DepEd) จากปี พ.ศ. 2544 ที่ให้นักเรียนทุกคนต้องแสดงหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือวาจาว่า ได้อ่านหนังสืออย่างน้อยที่สุดปีละ 2 เล่ม 1 เล่มต่อภาคเรียนก่อนจะได้รับการส่งเสริมไประดับต่อไป ซึ่งได้ระบุว่าหนังสือหมายถึง สิ่งที่ไม่ใช่ตำราเรียน และเล่มหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ และอีกเล่มหนึ่งเป็นภาษาของเจ้าของหรือภาษาแม่ ดูเหมือนว่าไม่ใช่ภารกิจที่ใหญ่ แต่เมื่อพิจารณาข้อจำกัดของระบบโรงเรียนของรัฐ มันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

การปฏิรูปการศึกษาที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่มีสัมพันธ์กับการอ่านโดยตรงคือ สื่อการสอนที่ใช้ในโรงเรียน ประธานาธิบดีอาคีโน กล่าวถึงหลักการสามภาษาที่ต้องใช้ความพยายามอย่างสูงซึ่งเป็นเรื่องที่ท้าทาย “เรียนภาษาอังกฤษให้ดีเพื่อติดต่อกับโลก เรียนภาษาฟิลิปปินส์ให้ดีเพื่อติดต่อกับประเทศ และรักษาภาษาแม่ไว้เพื่อเชื่อมต่อกับมรดกของพวกคุณ” เป็นการปรับปรุงนโยบายสองภาษาให้เป็นสื่อการสอนเพราะนักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานในภาษาอังกฤษและภาษาฟิลิปปินส์ที่เป็นภาษาแห่งชาติในอันที่จะประสบความสำเร็จในภาษาใดภาษาหนึ่ง ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับและได้รับสนับสนุนจากการวิจัยและหลักฐานเชิงประจักษ์ว่าการใช้ภาษาแม่ในเกรดต้นๆส่งเสริมการเรียนรู้วิชาต่างๆให้ดีขึ้นรวมทั้งภาษาอังกฤษและฟิลิปปินส์ด้วย เราควรสร้างความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรมในสังคมฟิลิปปินส์มากกว่าที่จะมองมันเป็นหน้าที่ มันเป็นความอุดมสมบูรณ์ของมรดกวัฒนธรรมของเรา และลักษณะภูมิศาสตร์ที่เป็นหมู่เกาะของประเทศที่มี 7,100 เกาะ ที่ทำให้เรามีภาษาที่แตกต่างกัน 120 ภาษาและภาษาท้องถิ่นหลักๆ 8 ภาษาซึ่งใช้พูดกันอย่างกว้างขวาง

รัฐบาลอาคีโนที่มีอายุหนึ่งปีกำลังดำเนินการปฏิรูปที่จำเป็นอย่างหนักในระบบการศึกษา สำหรับโรงเรียนในปี พ.ศ. 2554 – 2555 Br. Armin Luistro FSC เลขาธิการกรมการศึกษา ได้ประกาศแผนปฏิบัติการในระดับสากลของโครงการโรงเรียนอนุบาลของรัฐเป็นครั้งแรกสำหรับเด็กอายุ 5 ปีซึ่งจะเป็นการเตรียมตัวเด็กให้ดีขึ้นแบบเคร่งครัด เพื่อเข้าโรงเรียนในระบบการศึกษา อย่างน้อยที่สุด เด็กก่อนวัยเรียนหนึ่งล้านคน (ตัวเลขจริงๆ 1.12 ล้าน) ถูกลงทะเบียนเข้าร่วมโครงการนี้ นี่เป็นขั้นตอนแรกภายใต้โครงการ K + 12 ซึ่งจะเพิ่มอีก 2 ปีให้กับหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน 6 ปีของโรงเรียนประถมและ 4 ปีของระดับมัธยม มาตรการนี้ถูกมองว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่จะแก้ปัญหาความขาดแคลนความรู้ความสามารถในวิชาหลัก ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ในกลุ่มนักเรียนส่วนใหญ่ที่จบการศึกษาระดับมัธยม และทำให้นักวิชาชีพชาวฟิลิปปินส์เป็นที่ยอมรับของนายจ้างต่างประเทศ ในปัจจุบัน ประเทศฟิลิปปินส์เป็นหนึ่งในสองประเทศเท่านั้นที่มีหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน 10 ปี อีกประเทศหนึ่งคือประเทศพม่า ผลที่ชัดเจนที่สุดของหลักสูตรการศึกษา 10 ปี คือความไม่เต็มใจของบริษัทต่างประเทศในการจ้างผู้จบการศึกษาโครงการที่ถูกตัดทอนนี้ โครงการ K + 12 ของเราควรทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาของเราแข่งขันในระดับสากลได้มากขึ้น

ผลการทดสอบความสำเร็จระดับชาติ (National Achievement Test NAT) สำหรับเกรด 6 ในปีการศึกษา 2552 – 2553 สะท้อนอัตราการสอบผ่าน 69.21% เท่านั้น นี่แสดงให้เห็นการปรับปรุงขึ้น 24% จากปี พ.ศ. 2548 – 2549 แต่แสดงว่าการปฏิรูปยังคงเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วนเพื่อทำให้การปรับปรุงที่สำคัญบรรลุผลอย่างยั่งยืน

เราจะส่งเสริมนิสัยรักการอ่านในสถานศึกษาในสภาพแวดล้อมเช่นฟิลิปปินส์ในปัจจุบันได้อย่างไร สององค์กรที่เข้าพเจ้าทำงานด้วย คือ คณะกรรมการฟิลิปปินส์ว่าด้วยหนังสือสำหรับเยาวชน (Philippine Board on Books for Young People: PBBY) และ มูลนิธิ Sa Aklat Sisikat (“Books Make you Cool”) ทั้งสององค์กรมีความกระตือรือร้นในการรณรงค์เพื่อทำให้เด็กฟิลิปปินส์ทุกคนไม่เพียงแต่เรียนรู้การอ่านเท่านั้นแต่ยังรักการอ่านด้วย

นับเป็นเวลาหลายปี ในหลักสูตรการฝึกอบรมครูสำหรับครูในโรงเรียนของรัฐ ข้าพเจ้าพูดตลอดเวลาเกี่ยวกับหนังสือที่ได้รับรางวัลที่ข้าพเจ้าชื่นชอบซึ่งเป็นวรรณกรรมเด็กจากประเทศที่พัฒนาแล้ว และจากเรื่องเกี่ยวกับเด็กๆของฟิลิปปินส์ แล้วข้าพเจ้าก็ตระหนักว่าคุณเหมือนจะไร้ประโยชน์ ข้าพเจ้ากล้าส่งสอนเรื่องความรักการอ่านได้อย่างไรเมื่ออันดับแรกนักเรียนไม่มีหนังสือที่จะอ่าน เราสามารถพูดเรื่องความรักการอ่านได้อย่างไรเมื่อนักเรียนไม่สามารถแม้แต่จะอ่าน และความจริงเกลียดการอ่านเพราะชั้นเรียนการอ่านของพวกเขาหมายถึงการเรียนรู้คำที่ไร้ความหมายและแบบฝึกหัดที่ไม่มีที่สิ้นสุดเท่านั้น ไม่ใช่ว่าครูเจตนาทำให้ชั้นเรียนน่าเบื่อหน่ายเช่นนั้น เพียงแต่พวกเขาไม่มีทรัพยากรหรือทักษะความรู้ที่จะทำอีกอย่าง ข้าพเจ้าจะสามารถทำให้ครูเชื่อเรื่องหนังสือที่ข้าพเจ้ารักได้อย่างไรเมื่อมีสิ่งแปลกแยก ไม่สามารถเข้าถึงพวกเขาได้ จะหาความเบิกบานใจได้ที่ไหนในสภาพนั้น

เราอดไม่ได้ที่จะให้ความสนใจกับครูในโรงเรียนของรัฐที่มีชั่วโมงการทำงานยาวในตอนกลางวันและสัปดาห์หนึ่งไปถึงกลางคืน เพราะพวกเขาต้องเขียนรายละเอียดแผนงานที่ยาวเหยียดตามที่ฝ่ายบริหารต้องการอีก นั่นหมายความว่าพวกเขาจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเกินกว่าที่จะสอนในวันรุ่งขึ้น และยังคงขับเคลื่อนกับนักเรียนที่ไม่สามารถเรียนรู้เพราะพวกเขาไม่ได้รับประทานอาหารที่เหมาะสม และจำนวนนักเรียนมากกว่า 60 คนต่อชั้นเรียนซึ่งคุณภาพต่ำกว่าในอุดมคติอย่างแน่นอน ครูเหล่านี้เป็นความหวังที่สดใส แต่พวกเขาขาดโอกาสในการพัฒนาวิชาชีพเพื่อเป็นครูที่ดีเลิศ ขอให้ครูเหล่านี้ยังคงสดชื่นร่าเริงและมั่นคงในงาน และเป็นคนที่มีอารมณ์ขัน (มีสุขภาพจิตที่ดีด้วย) ดังที่พวกเขาบอกข้าพเจ้าว่ารายได้จากการนำงานกลับไปทำที่บ้านไม่สามารถแม้แต่จะพาพวกเขากลับบ้าน

ด้วยเจตนาที่โปร่งใส ข้าพเจ้าต้องกล่าวตั้งแต่เริ่มต้นว่าสามองค์กรที่ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงซึ่งเป็นผู้สนับสนุนหลักเรื่องการเรียนรู้หนังสือและการส่งเสริมการอ่านเป็นองค์กรที่ข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิด **คณะกรรมการฟิลิปปินส์ว่าด้วยหนังสือสำหรับเยาวชน (PBBY)** เป็นองค์กรเอกชน ไม่แสวงหากำไร ไม่มีหลักทรัพย์ เป็นตัวแทนของกลุ่มต่างๆหลายภาคส่วนทั้งนักเขียน นักวาดภาพ สำนักพิมพ์ ผู้จำหน่ายหนังสือ นักการศึกษา นักวิจารณ์หนังสือ บรรณารักษ์ นักวิจัย นักเล่นิทาน ผู้สนับสนุนการอ่าน และผู้แทนสื่อมวลชน ให้คำมั่นสัญญาร่วมกันที่จะพัฒนางานวรรณกรรมเด็กในประเทศและส่งเสริมการอ่านในกลุ่มเด็กๆ องค์กรนี้เป็นคณะกรรมการระดับชาติของฟิลิปปินส์ ที่เป็นส่วนหนึ่งของ **คณะกรรมการนานาชาติว่าด้วยหนังสือสำหรับเยาวชน (International Board on Books for Young People : IBBY)** ซึ่งเป็นองค์กรระดับโลกที่จัดตั้งขึ้นที่เมืองซูริค (Zurich) เมื่อปี พ.ศ. 2496 เพื่อส่งเสริมความเข้าใจระดับนานาชาติผ่านหนังสือของเด็ก ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของภาคนักวิจารณ์หนังสือในคณะกรรมการฯ ซึ่งนี่เป็นภาคส่วนขนาดใหญ่ในประเทศ และเคยเป็นประธานของ PBBY

PBBY เป็นองค์กรนำในการเฉลิมฉลองวันหนังสือเด็กแห่งชาติที่กำหนดจัดขึ้นในทุกวันอังคารที่สามของเดือนกรกฎาคมของทุกปี วันที่ถูกเลือกขึ้นโดยเฉพาะนี้เนื่องจากเป็นวันครบรอบของการจัดพิมพ์ “The Monkey and the Turtle” ของ Jose Rizal ในบันทึกตะวันออกของ Trubner สำนักพิมพ์ลอนดอน ไซ! Rizal ทำวรรณกรรมเด็กเล่นๆด้วยแม้แต่การร่างภาพและแปลเทพนิยายของ Hans Christian Andersen ส่งกลับมาให้หลานชายและหลานสาวที่บ้านระหว่างที่ไปลี้ภัยอยู่เป็นเวลาหลายปีในยุโรป ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่แผ่นป้ายโฆษณาและประเด็นหลักของเราปีนี้จะให้ความสำคัญกับเขาด้วยความซาบซึ้งใจอย่างมากในฐานะ คุณปู่ Pepe (ชื่อเล่นที่แสดงความรักใคร่ของ Jose): *คนหนึ่งี่อ่าน และบางคนที่ถูกอ่าน*

ปีนี้เป็นโอกาสเฉลิมฉลองครบรอบวันเกิด 150 ปีของวีรชนแห่งชาติของเรา Dr. Jose Rizal ปัญญาชนอัจฉริยะผู้รักหนังสืออย่างแท้จริง และชายที่มีพรสวรรค์มากมายซึ่งเป็นเจ้าของวรรณกรรมที่เขียนในภาษาสเปน *Noni Me*

Tangere และ *El Filibusterismo* เป็นเหตุการณ์สำคัญที่นำไปสู่การประกาศเอกราชของประเทศจากโช่ตรวนของการปกครองจักรวรรดินิยม 300 ปีจากสเปนและ 30 ปีจากสหรัฐอเมริกา วรรณกรรมของเขานับเป็นเครื่องมือปลุกระดมเบื้องต้น ต่อต้านอิทธิพลของนักบวชเมื่อได้บรรยายถึงการกระทำเกินขอบเขตของนายพลผู้ปกครองชาวสเปนและนักบวช *Noni Me Tangere* เป็นภาษาละตินแปลว่า “อย่าแตะต้องฉัน/แตะต้องฉันไม่ได้” บันทึกลงอยู่ในพระคัมภีร์เป็นคำพูดของพระเยซูที่ตรัสกับ Mary Magdalen หลังจากกลับคืนชีพ ขณะที่ *El Filibusterismo* มีหัวข้อเรื่องเป็นภาษาอังกฤษว่า *The Reign of Greed* (การปกครองของคนโลภ) ขณะที่ภาษาสเปน *filibustero* หมายถึง “ความสงสัยที่ปฏิวัติ การล้มล้าง” ถึงตอนนี้คุณคงสามารถเข้าใจและตระหนักแล้วว่าทำไมสเปนจึงห้ามเผยแพร่หนังสือนี้ แม้ในทศวรรษที่ 1950 ผู้เขียนกฎหมายของเราได้สร้างประเด็นการโต้เถียงอย่างร้อนแรงว่าหนังสือเหล่านี้เป็นวัสดุที่มีคุณค่าและเหมาะสมกับการอ่านในโรงเรียนหรือไม่ ปัจจุบัน มันเป็นที่ต้องการอ่าน แต่จะทำให้มันถูกปากเยาวชนปัจจุบัน ได้อย่างไรเป็นอีกประเด็น การเฉลิมฉลองครบรอบ 150 ปี เมื่อเร็ว ๆ นี้เป็นการทออาชยานหมู่ “*Mi Ultimo Adios*” (“My last Farewell”) ของ Razel สนับสนุนโดย Instituto Cervantes ในมะนิลา ย้อนหลังกลับไปสองสามปี มีการอ่านมาราธอน วรรณกรรมของ Razel ร่วมกับการเฉลิมฉลองเชิญชวนให้อ่านแต่ละบท ที่จัดโดยคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

มูลนิธิ Sa Aklat Sisikat (SAS “หนังสือทำให้คุณเท่” หรือ “หนังสือทำให้คุณฉลาด” เป็นการแปลอย่างกว้างๆ) องค์กรที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลตั้งแต่ก่อตั้งกว่าทศวรรษที่ผ่านมา ร่วมมือกับกรมการศึกษาของฟิลิปปินส์ (DepEd) ได้ดำเนินโครงการการอ่านเชิงนวัตกรรมและประชุมเชิงปฏิบัติการฝึกอบรมครูเป็นเวลา 11 ปีที่ผ่านมา กรมการศึกษายอมรับกับสาธารณะว่าองค์กรนี้เป็นผู้มีส่วนร่วม ไม่ใช่ภาครัฐที่ดำเนินงานยาวนานที่สุดในเรื่องการเรียนรู้หนังสือ เหตุผลของการดำรงอยู่ขององค์กรคือเพื่อสร้างชาติของนักอ่าน และพัฒนาเด็กๆ ในโรงเรียนของรัฐ ให้มีนิสัยรักการอ่าน SAS ได้รับการแต่งตั้งจากกรมการศึกษาให้ดำเนินการเรื่องการอ่านในระบบโรงเรียนชั้นประถมของรัฐ ภายใต้โครงการอุปถัมภ์โรงเรียน (Adopt – A – School) กิจกรรมที่สำคัญของ SAS คือการดำเนินโครงการการอ่าน 31 วัน โครงการการอ่านแบ่งเป็นส่วนหลักๆ 3 ส่วน คือ ประชุมเชิงปฏิบัติการฝึกอบรมครู อ่านมาราธอน (the Read – A – Thon) และ กิจกรรมที่ส่งผลให้เกิด “เฉลิมฉลองการอ่าน” ให้สูงสุด

การเริ่มต้นโครงการการอ่านของ SAS ได้นำครูเกรด 4 และครูใหญ่จากแต่ละโรงเรียนที่เข้าร่วมมาประชุมเชิงปฏิบัติการฝึกอบรมครูร่วมกัน 2 วันในวันหยุดสุดสัปดาห์ก่อนเริ่มโครงการอ่านมาราธอน การประชุมเชิงปฏิบัติได้รับการออกแบบให้ต่อยอดความรู้และทักษะในการสอนของครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนเรื่องการอ่านรวมทั้งสื่อสารเรื่องนวัตกรรม ยุทธวิธีที่สร้างสรรค์ และกิจกรรมที่พวกเขาสามารถใช้ในห้องเรียนทั้งระหว่างและหลังจากโครงการการอ่าน SAS เชื่อว่าครูเป็นผู้ให้การสนับสนุนการอ่านที่สำคัญในโรงเรียนของรัฐ เมื่อสิ้นสุดวันสุดสัปดาห์ผู้มีส่วนร่วมแต่ละคนจะได้นำคู่มือการฝึกอบรมครูของ SAS กลับบ้าน ซึ่งคู่มือจะประกอบด้วยยุทธวิธีและกิจกรรมระหว่างการประชุมเชิงปฏิบัติการนี้ จะเป็นหนังสืออ้างอิงสำหรับครูเมื่อพวกเขา นำโครงการไปปฏิบัติในโรงเรียนของพวกเขา

วรรณกรรมและอ่านมาราธอนที่น่าสนุก นำเสนอการอ่านในอีกมุมหนึ่งต่อนักเรียน ไม่น่าเบื่อเหมือนบทเรียนการอ่านปกติ มันเป็นเกมมากกว่าบทเรียน และนำเสนอชุดนิทาน 60 เรื่องในภาพสี ทั้งหมดเป็นสิ่งพิมพ์ของฟิลิปปินส์สำหรับทุกชั้นเรียนเพื่อใช้ในวันเรียน 31 วัน นับว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่งมากสำหรับนักเรียนผู้ที่ไม่เคยมีแม้แต่ตำราเรียนของพวกเขาเอง ข้าพเจ้าไม่เคยลืมนึกถึงเด็กผู้ชายคนหนึ่งทีถือหนังสือด้วยความรักและยึดกับมัน เพราะเขาไม่เคยมีประสบการณ์ที่มีความสุขเช่นนี้ ดังความหมายของชื่อ มันเป็นการแข่งขันการอ่าน ที่มีแผนผังติดตามความก้าวหน้าเพื่อตรวจสอบผลงานของนักเรียนแต่ละคนและไต่ผ่านการอ่านสำหรับเด็กๆทุกคนเพื่อบันทึกการอ่าน

หนังสือ สำหรับกิจกรรมต่างๆที่ต้องทำ กิจกรรมที่เสร็จสมบูรณ์จะให้สิทธินักเรียนได้ปะชุนนกระดาชบนจิตกรรมฝาผนังที่มีนิก Ibong Adarma (นิกในตำนานของฟิลิปปินส์) เมื่อสิ้นสุด 31 วัน โรงเรียนต่างๆ ในเมืองวางแผนกิจกรรมสุดท้ายเพื่อเฉลิมฉลองการอ่าน

ทำไมต้อง 31 วัน และทำไมต้องเป็นเกรด 4 SAS ได้ทำการวิจัยเรื่องนี้ก่อนใส่ลงในโครงการซึ่งค่อนข้างจะสิ้นเปลืองเงินและแรงงาน ในเรื่องการฝึกอบรมครู ชุดของหนังสือ การตรวจติดตามที่มงานระหว่างช่วงปฏิบัติการ บนพื้นฐานของหลักฐานเชิงวิทยาศาสตร์ มันต้องใช้เวลากฎปฏิบัติเป็นกิจวัตรอย่างต่อเนื่องติดๆกัน 21 ถึง 28 ครั้งเพื่อสร้างนิสัย ในกรณีเช่นนี้ นิสัยรักการอ่านจึงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต แน่แน่นอนให้ดีที่สุดที่นิสัยนี้ต้องได้รับอบรมบ่มเพาะตั้งแต่วัยเยาว์ และเกี่ยวข้องกับการสร้างความต้องการการอ่าน

เกรด 4 เป็นกลุ่มวิชาการเฉพาะที่ได้รับการคัดเลือกเพราะตามข้อมูลของกรมการศึกษา เกรดนี้เป็นระดับที่สำคัญมากในการพัฒนาการรู้หนังสือเชิงการปฏิบัติได้ นี่เป็นวัยที่เด็กเริ่มอ่านอย่างสะดวกสบาย และการจัดการ ณ จุดนี้พิสูจน์ว่ามีประสิทธิภาพมากกว่าในด้านการพัฒนานิสัยรักการอ่าน และเป็นการป้องกันการออกจากโรงเรียนกลางคัน

ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจกับ SAS เป็นอย่างยิ่งเพราะจากบันทึกการติดตามผลพบว่า ผลการดำเนินงาน 11 ปีที่ผ่านมาของมันไม่เคยมีความไม่น่าพึงพอใจเลย การส่งเสริมเป็นการเฉพาะนั้นได้กลั่นกรองโครงการให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง มันเป็นโครงการเดียวเท่านั้นที่ได้รับการยอมรับจากกรมการศึกษา เป็นโครงการที่ยั่งยืนตลอดมาหลายปีที่มีการผสมเข้าไปในหลักสูตรของโรงเรียนที่เข้าร่วมในโครงการฯ และเข้าไปแทนที่หลักสูตรศิลปะภาษาปกติของเดือนเป็นการฟันฝ่าอุปสรรคที่สำคัญในตัวเองถ้าเราคิดว่าระบบราชการเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุความสำเร็จนั้น มันเป็นการสนับสนุนเชิงวิชาชีพให้กับครูด้วยการเพิ่มพูนความรู้ การประชุมเชิงปฏิบัติ การประชุมวันสุดสัปดาห์ประจำป้อย่างสม่ำเสมอเพื่อสนับสนุนการอ่าน และการพิมพ์หนังสือ *Star Teacher* เผยแพร่สู่โรงเรียนที่มีส่วนร่วมโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

ผ่านโครงการการอ่านจากปี พ.ศ. 2542 ถึงปีการศึกษา ล่าสุด SAS ได้ให้บริการโรงเรียนของรัฐ 868 แห่ง สร้างประโยชน์ให้ครู 24,619 คน และเข้าถึงความคิดนักเรียนฟิลิปปินส์กว่าหนึ่งล้านคนทั่วประเทศ SAS ยังได้เผยแพร่หนังสือเด็กเกือบ 181,000 เล่มด้วย

เมื่อก้าวมาถึงปีที่ 10 SAS ต้องการรู้ประสิทธิภาพของโครงการ และเริ่มดำเนินการสำรวจเพื่อประเมินตนเอง โดยร่วมกับผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่ได้รับการยอมรับอย่างสูง คือ The Massachusetts Institute of Technology Abdul Latif Jameel Poverty Action Lab (J-PAL) มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย และกรมการศึกษา วัตถุประสงค์ของ J-PAL คือการปรับปรุงประสิทธิภาพของโครงการความยากจนโดยจัดหาผู้วางนโยบายให้ กับผลลัพธ์เชิงวิทยาศาสตร์ที่ชัดเจน ที่ช่วยปรับนโยบายต่างๆที่ประสบความสำเร็จให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้น และยังให้ข้อมูลการวิจัยประเภทเดียวกับของ Warren Buffett และ Bill Gates ต่อโครงการองค์กรการกุศลของมัน การศึกษาอิสระที่ได้เริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2552 และสิ้นสุดปี พ.ศ. 2554 นี้ เป็นการศึกษารึกในกลุ่มริเริ่มโครงการรู้หนังสือในประเทศ สำหรับทุกๆช่วงของการศึกษา นักศึกษาระดับปริญญาเอก และตัวแทนอื่นๆมาจากสหรัฐอเมริกาดำเนินการและตรวจติดตามการสำรวจโดยส่วนบุคคล ซึ่งดำเนินการกับโรงเรียน 100 แห่งใน Tarlac จังหวัดทางเหนือของกรุงมะนิลา ซึ่งคิดว่าเป็นส่วนที่เล็กมากของประเทศ

ผลของการศึกษาออกมาในเชิงบวกและให้กำลังใจ เป็นการพิสูจน์ความถูกต้องของความพยายามของ SAS โดยพื้นฐานแล้วโครงการการอ่านของ SAS ระยะสั้นเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสำหรับ “การบ่มเพาะนิสัยการอ่านที่ดีในเด็กๆ ดังนั้นจึงเป็นการปรับปรุงความสามารถในการอ่านของพวกเขา” หนังสือที่เหมาะสมกับอายุปรับปรุงทักษะการอ่าน และโครงการมีผลที่คงอยู่นานและมากที่สุดต่อการจดจำค่าและส่งเสริมนิสัยการอ่านของนักเรียน แม้อยู่ภายนอกโรงเรียน

กำลังใจจากผลลัพธ์เชิงบวกของการศึกษา MIT J-PAL, SAS กำลังจะทำให้แผนเสร็จสมบูรณ์ และใช้ซอฟต์แวร์แปลหลักสูตรของหน้าต่อหน้าให้เป็นโครงการฝึกอบรมครูทางออนไลน์เพื่อทำให้การเข้าถึงกว้างขึ้น โครงการใหม่นี้เรียกว่า โครงการการให้คำปรึกษาที่เข้าถึงทางคอมพิวเตอร์ (Computer Access Mentorship Program CAMP)

ในปี พ.ศ. 2553 The Republic of Korea's e-Asia and Knowledge Partnership Fund ให้เงินสนับสนุน SAS ผ่านธนาคารการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank - ADB) เงินสนับสนุนนี้มอบให้กับการพัฒนาโครงการฝึกอบรมครูออนไลน์ รวมทั้งการสร้างห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ 25 แห่งทั่วประเทศฟิลิปปินส์ เพื่อวัตถุประสงค์นี้

CAMP จะดำเนินการโดย SAS ตลอดระยะเวลา 3 ปีติดต่อกัน โดยประสานกับลูกเสือชาวบ้านของฟิลิปปินส์ (Boy Scouts of Philippines: BSP) ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ หรือ “CAMP Sites” ตั้งอยู่ที่สำนักงานสภาลูกเสือชาวบ้าน และใช้เป็นสถานที่สำหรับครูโรงเรียนประถม 9,000 คนเพื่อเรียนรู้วิธีการสอนเชิงนวัตกรรมและการสอนแบบใหม่ๆผ่านโครงการบริการออนไลน์ โครงการจะมีเป้าหมายเฉพาะในการปรับปรุงทักษะของครูในการสอนการอ่านและจัดให้มีอยู่เพื่อครูมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ความพยายามใหม่ๆอีกเรื่องของ SAS คือ การสัมมนา-อบรมครูจากโรงเรียนรัฐบาลสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน ที่เกิดขึ้นจากความสนใจของผู้ให้การสนับสนุนการศึกษา ก่อนวัยเรียน มีความสนใจเรื่องการศึกษา ก่อนวัยเรียนเพิ่มขึ้นตั้งที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงก่อนหน้านี้ว่า มันกลายเป็นภาคบังคับในปีการศึกษาที่เริ่มต้นเดือนมิถุนายนด้วยการที่รัฐบาลได้ทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับความรู้ที่เป็นการส่งเสริมการรู้หนังสือและเตรียมผู้เรียนให้ดีขึ้นเพื่อการศึกษาในโรงเรียนประถมอย่างเป็นทางการ ก่อนหน้านี้มีแต่เด็กๆในครอบครัวที่สามารถจ่ายให้กับการศึกษา ก่อนวัยเรียนเท่านั้นที่ได้ประโยชน์ที่ไม่ยุติธรรมนี้มากกว่า

มีพัฒนาการที่น่ายินดี คือ อาเบล-ลาตา (Jr. Pinky Aquino Abellada) พี่สาวของท่านประธานาธิบดีเบนิโญ อากีโน ได้ให้ความสนใจและพยายามในการสร้างชั้นเรียนอนุบาลและจัดหาหนังสือที่คัดสรรไว้ก่อนให้ และอุปกรณ์การเรียนผ่านมูลนิธิ AGAPP และโครงการ Silid Pangarap ขององค์กร ซึ่งแปลว่า ห้องแห่งความฝัน หรือห้องฝัน ตัวย่อของมูลนิธิ AGAPP มาจาก Aklat, Gabay at Aruga Tungo sa Pag-angat at Pag-asa ในภาษาอังกฤษ หมายถึง หนังสือ การฝึกอบรมครู การให้อาหาร ความเป็นอยู่ และโครงการสนับสนุนพ่อแม่มุ่งสู่คุณภาพชีวิตที่ดีกว่าและมี ความหวัง ในการเป็นพันธมิตรกับกรมการศึกษา เป้าหมายของโครงการนี้คือ เพื่อสร้างโรงเรียนอนุบาล 100 แห่งระหว่างปีแรกของการบริหารงานของรัฐบาลอากีโน ซึ่งเริ่มต้นเมื่อ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2553 และพวกเขาได้จัดการเปิดโรงเรียนที่ 100 เมื่อกลางเดือนมิถุนายน สำหรับปีที่สองของโครงการ มีความมุ่งหวังว่าจะสร้างโรงเรียนอนุบาลอีก 150 แห่ง เน้นที่โครงการ การให้อาหาร ความเป็นอยู่ สนับสนุนพ่อแม่ และพัฒนาระบบติดตามผลการดำเนินงาน สำหรับทักษะการสอนและประสิทธิภาพของนักเรียน โครงการนี้ได้รับการส่งเสริมจากรายงานที่ว่า การสมัครเข้า

โรงเรียนอนุบาลเพิ่มขึ้นจาก 30 เป็น 60% ในชั้นเรียนของพวกเขา ขณะที่ภาพต่างๆจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าโครงสร้างเก่าที่ยังคงมีอยู่ หรือชั้นเรียนใหม่ที่ถูกเปลี่ยนให้เป็นดินแดนมหัศจรรย์แห่งการเรียนรู้ ที่ควรจะเป็น อะไรจะเป็นใบรับรองที่ดีกว่าการที่บุคลากรของกรมการศึกษาที่เกษียณในจังหวัดทางใต้ของ Leyte ผู้ซึ่งถูกพามาให้เห็นห้องเรียนที่มีสี่สัปดาห์อากาศเขียวชอุ่ม ซึ่งเธอไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะได้เห็นในอาชีพของเธอ ส่วนในจังหวัดทางภาคเหนือเด็กบางคนที่มีแผนสมัครเข้าเรียนโรงเรียนอนุบาลเอกชนเปลี่ยนมาเข้าโครงการ Silid Pangarap แทน เป็นการส่งเสริมที่ดียิ่งที่พี่สาวประธานาธิบดีได้ริเริ่มโครงการนี้ เพราะการหาผู้อุปถัมภ์จึงไม่ใช่เรื่องยาก

ถ้า SAS มีเป้าหมายที่นักเรียนเกรด 4 และเป้าหมายของ AGAPP อยู่ที่นักเรียนอนุบาล องค์กรอื่นอีกสององค์กรก็มีผู้รับประโยชน์ระดับเกรดอื่นเป็นเป้าหมายของพวกเขา

The Ronald McDonald House Charities (RMHC) ใช่! แม้แต่องค์กรการกุศลของ McDonald ที่มีโครงการอ่านด้วยจิตใจที่เบิกบาน (Bright Minds Read : BMR) เริ่มต้นขึ้นในปี พ.ศ. 2545 สำหรับนักอ่านเริ่มต้น มีความตั้งใจให้ความสำคัญกับเกรด 1 หลังจากพบว่านักเรียนโรงเรียนของรัฐเพียง 4% เท่านั้นในระดับเกรด 1 ที่สามารถอ่านหนังสือได้ โดยร่วมมือกับกรมการศึกษา ได้พัฒนาชุดเครื่องมือการอ่านขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญเรื่องการอ่าน ซึ่งได้ผลิตหนังสือนิทานเล่มใหญ่ 33 เล่มเป็นภาษาฟิลิปปินส์ 28 เล่ม และภาษาอังกฤษ 5 เล่ม หนังสือแบบฝึกหัดสำหรับนักเรียน ที่มีแผนกิจกรรม 200 ชุดสำหรับหนังสือนิทาน 33 เล่ม แผนบทเรียนของครู ทั้งหมดเป็นเครื่องมือช่วยสอนการอ่านพื้นฐาน สร้างความเข้าใจและเพิ่มพูนทักษะด้านภาษาของนักเรียน ชุดเครื่องมือเหล่านี้จะถูกแบ่งปันกันระหว่างชั้นเรียน ดังนั้นจึงมีชุดเครื่องมือ BMR 1 ชุดสำหรับทุกๆโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการ การฝึกอบรมครู หัวหน้างาน และครูใหญ่โรงเรียนของรัฐเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของโครงการ BMR ถึงปัจจุบัน โรงเรียนประถมของรัฐกว่า 2,700 โรงเรียน ซึ่งถูกเสนอว่าเป็นโรงเรียนที่ขาดส่นที่สุด ใน 17 พื้นที่ได้รับชุดเครื่องมือของ BMR ชุดเครื่องมือเหล่านี้ไม่ได้หมายถึงวัสดุเสริม แต่ถูกใช้ในชั้นเรียนฟิลิปปินส์เนื่องจากถูกออกแบบภายใต้หลักสูตรการศึกษาพื้นฐานของกรมการศึกษา

แนวทางของโครงการได้จากวัตถุประสงค์ 4 ประการของการอ่านเริ่มต้น ได้แก่ การพัฒนาความรักการอ่านที่แท้จริง การพัฒนาความเข้าใจและทักษะการคิดที่สำคัญ การพัฒนาภาษาพูด และการพัฒนาทักษะการตีความ ปัจจุบัน ปีที่ 9 โครงการอ่านด้วยจิตใจที่เบิกบาน (BMR) วัดประสิทธิภาพผ่านการเพิ่มขึ้นของจำนวนโรงเรียนและนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการ และผลการทดสอบก่อนและหลังการบริหารจัดการ

ในการสำรวจโครงการรู้หนังสือที่มีอยู่สำหรับระดับเกรดต่างๆ โครงการ The Union Bank of the Philippines Corporate Philanthropy and Social Responsibility (CPSR) พบว่าหน่วยงานพัฒนาเอกชน (NGOs) ไม่มีโครงการสำหรับนักเรียนเกรด 2 จึงได้ตัดสินใจสนับสนุนเกรดนี้เพราะคิดว่าเป็นเกรดที่มีความเหมาะสมที่สุดสำหรับการศึกษามีคุณค่าด้วย ในขั้นตอนนี้ของชีวิตในโรงเรียนของพวกเขา นักเรียนสามารถได้รับการช่วยเหลือที่ดีที่สุดเพราะนี่เป็นเวลาของเด็กส่วนใหญ่ยังอยู่ในโรงเรียน อัตราการออกจากโรงเรียนกลางคันสูงมากในเกรด 4

โครงการที่ได้รับการพัฒนาใช้หัวข้อ การอ่านอย่างมีพัฒนาการผสมกับการศึกษาที่มีคุณค่าเพื่อพลเมืองดี เป็นชุดเครื่องมือที่สมบูรณ์ที่มีหนังสือแบบฝึกหัดของนักเรียน หนังสือคู่มือของครู และชุดวิดีโอการสอนด้วยสื่อหลากหลาย ที่ได้รับการออกแบบเพื่อสร้างทักษะการอ่านพื้นฐานให้เข้มแข็งและปลูกฝังค่านิยมเคารพในอารัมภบทของรัฐธรรมนูญฟิลิปปินส์ พ.ศ. 2530 ซึ่งสอนให้นักอ่านเป็นพลเมืองของประเทศที่มีความรักชาติ มุ่งมั่น และรับผิดชอบต่อหน้าที่มากขึ้น มีความภาคภูมิใจต่อมรดกของฟิลิปปินส์ มันได้รับการพัฒนาด้วยแนวความคิดของ

เป้าหมายการพัฒนาที่สหัสวรรษของสหประชาชาติ (The United Nations Millennium Development Goals MDGs) เพื่อบรรลุความสำเร็จการศึกษาขั้นประถมในระดับสากล และเป้าหมายของกรมการศึกษาที่จะให้มีจำนวนผู้ที่ไม่เป็นนักร้องเป็นศูนย์ผ่านโครงการเด็กทุกคนเป็นนักร้อง

เด็กทุกคนมีหนังสือแบบฝึกหัดของตนเองซึ่งจะใช้กับชั้นเรียนภาษาและการอ่านระหว่างปีการศึกษา สำหรับโรงเรียนส่วนใหญ่ การมีเพียงหนังสือก็เป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์แล้วเนื่องจากพวกเขาไม่มีหนังสือตั้งแต่แรก ปีนี้นักเรียนเกรด 2 จำนวน 533,000 คนจาก 5,200 โรงเรียนทั่วประเทศบนเกาะใหญ่สามเกาะของประเทศจะได้ใช้อุปกรณ์การเรียนรู้เหล่านี้ ผู้อำนวยการระดับภูมิภาคจำนวนมากมีความเห็นว่าเป็นครั้งแรกที่นักเรียนเกรด 2 จะได้อ่านหนังสือแบบฝึกหัดที่เหมือนกันในพื้นที่ต่างๆของประเทศ เทเรซิต้า (Teresita Domalanta) ผู้อำนวยการกรมการศึกษาสำนักงานภูมิภาค (The National Capitol Region) ให้ความเห็นว่า “โครงการนี้ไม่เพียงแต่ปรับปรุงคุณภาพของนักเรียนเท่านั้นแต่ยังรวมถึงผลการดำเนินงานของคุณด้วย เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของระบบการศึกษาทั้งประเทศฟิลิปปินส์ที่นักเรียนได้เห็นชื่อแสดงความเป็นเจ้าของบนหนังสือที่แจกจ่ายเป็นส่วนตัวฟรีให้แก่แต่ละคน...”

เนื้อหาของหนังสือเป็นไปตามข้อกำหนดของกรมการศึกษา สำหรับหลักสูตรทั้งหมดตลอดปีการศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษและวิชาการอ่าน และอาจบูรณาการร่วมกับวิชาอื่นๆ แบบฝึกหัดถูกเขียนโดยยึดความสามารถในการเรียนรู้ตามหลักเกณฑ์กรมการศึกษา และข้อกำหนดการทำงานอย่างเป็นทางการ เป้าหมายสำคัญของโครงการ คือการพัฒนาผู้อ่านอิสระที่เป็นจริงและสามารถปฏิบัติได้ ดังนั้นแม้ว่าในที่สุดพวกเขาจะออกจากโรงเรียนกลางคัน พวกเขา ยังคงสามารถอ่านและอยู่รอดได้เพราะทักษะที่จำเป็นนั้น ความเชื่อของพวกเขาคือ “การอ่านเป็นทักษะการอยู่รอด ถ้าคุณไม่สามารถอ่านได้ คุณก็ไม่สามารถเรียนรู้ ถ้าคุณไม่สามารถเรียนรู้ คุณก็ไม่สามารถอยู่รอดได้.....”

ขณะนี้ โครงการ CPSR ได้ดำเนินการมาเป็นปีที่ห้า และได้รับการสนับสนุนจากชั้นแรกของปฏิบัติการให้ดีขึ้น ได้สร้างประโยชน์ให้กับนักเรียนเกรด 2 ของโรงเรียนรัฐจำนวน 1.4 ล้านคน และครู 24,000 คน ถ้าโครงการนี้ได้รับความสำเร็จและการยอมรับในระดับหนึ่ง ก็เพราะ UnionBank ปรีกษาหารือกับกรมการศึกษาทุกๆชั้นตอน และทำงานกับโครงการต่างๆตามระเบียบวิธีปฏิบัติและขั้นตอนที่มีอยู่ นอกจากนี้ยังได้แบ่งปันความร่วมมือที่ดีที่สุดให้กับกรมการศึกษาด้วย นอกเหนือจากทรัพยากรด้านการเงิน โครงการ CPSR ยังได้ใช้หลักคุณธรรมของธุรกิจ ความคิดสร้างสรรค์ การสร้างชุมชน และความเป็นจริงที่ปฏิบัติได้ ระบบการเรียนรู้ของUnionBank ได้รับการยอมรับว่าเป็นโครงการที่รับผิดชอบต่อสังคมที่ดีที่สุดในด้านการศึกษาและความเป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบ

ด้วยโครงการการรู้หนังสือที่กล่าวมาข้างต้น เราสามารถเห็นว่ามีนักเรียนเกรด 1 2 และ 4 มีโครงการเฉพาะที่มอบให้กับพวกเขา ถ้าเพียงแต่ทุกๆเกรดจะ “นำมาใช้” จากเกรด 1 ถึง 12 มีงานที่จำเป็นอีกมากที่ต้องทำ

กรมการศึกษาผ่านวิสัยทัศน์ของ Juan Miguel Luz อดีตปลัดกระทรวงการคลังและบริหาร ได้สร้างกรอบความคิดเรื่องศูนย์กลางห้องสมุดทั่วประเทศในช่วงที่เขาอยู่ในตำแหน่ง เขาตระหนักว่ามีบางเรื่องเป็นเรื่องพื้นฐานอย่างยิ่ง คือ ถ้านักเรียนได้รับการสนับสนุนให้อ่านและรักการอ่าน จะต้องมีการสร้างพื้นฐานสำหรับการอ่านในทุกๆโรงเรียน นักเรียนจำเป็นต้องมีหนังสืออยู่ในมือ ห้องสมุดโรงเรียนยังไม่มีอยู่ในระบบโรงเรียนรัฐบาลของเรา ถ้าพวกเขารักการอ่าน ก็ไม่มีหนังสือที่จะดึงดูดใจใครให้อ่าน หรือไม่มีบรรณรักษ์ที่จะสร้างแรงบันดาลใจและส่งเสริมการอ่าน ถ้ามีบรรณรักษ์ห้องสมุดโรงเรียน จะต้องเป็นใครบางคนที่ต้องเกษียณหรือไม่สามารถทนกับงานประจำของการสอนในห้องเรียนที่เคร่งเครียดอีกต่อไป จริงๆ ก็คือหน้าที่การสอนที่เป็นที่ต่องานน้อยที่สุด กรมที่มีทรัพยากรอยู่จำกัดสำหรับ

ประชากรที่กำลังเติบโตรู้ว่าการจัดตั้งห้องสมุดโรงเรียนประถมของรัฐมากกว่า 37,000 แห่ง สำหรับแต่ละโรงเรียนเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ในเชิงเศรษฐกิจและจะต้องใช้เวลา

ดังนั้นศูนย์กลางห้องสมุดจึงเกิดขึ้น มันเป็นคลังหรือห้องสมุดรวมที่จัดตั้งขึ้นในโรงเรียนในเขตการศึกษาต่างๆ ของประเทศ เพื่อให้บริการโรงเรียนประถมและมัธยมของรัฐที่อยู่ในเขตนั้นๆ แต่ละเขตซึ่งขึ้นกับการจัดแบ่งประเภท เฉพาะมีโรงเรียนของรัฐในสังกัดจำนวนมาก ศูนย์กลางห้องสมุดจะจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์เสริมการอ่านไว้ในถังพลาสติกที่คัดแยกโดยระดับการศึกษา วิชา และแยกหัวข้อหลักจำนวนนับร้อยไว้ในกล่องจัดเก็บพลาสติกที่แข็งแรง แน่นหนาเพื่อให้ตัวแทนโรงเรียนตรวจสอบในแต่ละเดือน เพื่อนำไปใส่ไว้ในห้องสมุดโรงเรียนตามลำดับ มิฉะนั้น อุปกรณ์ส่งเสริมการอ่านเหล่านี้จะไม่สามารถเข้าถึงครูและนักเรียนได้

ก่อนการเปิดศูนย์กลางห้องสมุด ครูได้รับการฝึกอบรมเรื่องความสำคัญของการอ่าน กลยุทธ์การส่งเสริมการอ่านต่างๆ และบรรณารักษ์เรื่องการจัดการประเภทและกระบวนการจัดหนังสือ ผู้บริหารโรงเรียนรายงานคะแนนการอ่านที่เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ในการทดสอบสัมฤทธิ์ผลของโรงเรียนที่ได้รับบริการจากศูนย์กลางห้องสมุด ศูนย์กลางห้องสมุดตั้งอยู่ในอาคารศูนย์กลางที่มีอยู่ที่รัฐบาลท้องถิ่นจัดให้ซึ่งจะได้รับการตกแต่งใหม่เพื่อวัตถุประสงค์นี้โดยเฉพาะ แนวความคิดและการมีส่วนร่วมระหว่างกรมการศึกษา ส่วนราชการท้องถิ่น และภาคประชาชนนั้นได้รับยอมรับเป็นอย่างดีซึ่งเป็นร่างกฎหมายที่อยู่ระหว่างการพิจารณาในสภาผู้แทนฯ เพื่อให้แนวความคิดศูนย์กลางห้องสมุดเป็นข้อบังคับทางกฎหมาย ดังนั้นศูนย์กลางห้องสมุดจะถูกทำให้เป็นสถาบันและสร้างขึ้นในเมืองสำคัญ รวมทั้งกระจายพื้นที่อย่างกว้างขวาง กฎหมายยังได้กำหนดให้กรมการศึกษาสร้างทีมงานในศูนย์ ได้แก่ บรรณารักษ์ ผู้ช่วยบรรณารักษ์ ผู้ช่วยห้องสมุด และคนงานที่อำนวยความสะดวก จนถึงปัจจุบัน มีศูนย์กลางห้องสมุดที่สร้างแล้ว 194 แห่งในประเทศ สำหรับโรงเรียนใน 117 เขตการศึกษาจากทั้งหมด 204 เขตทั่วประเทศ 87 เขตเฟ้อรอที่จะมีศูนย์กลางห้องสมุดของตัวเอง สำหรับบางเขตมีศูนย์กลางห้องสมุดมากกว่าหนึ่งแห่ง เนื่องจากจำนวนโรงเรียนที่ให้บริการมีจำนวนมาก

ข้าพเจ้าต้องยอมรับว่า แผนยังไม่สมบูรณ์ดังที่กล่าว การจัดส่งหนังสือล่าช้า ครูร้องเรียนว่าศูนย์กลางอยู่ไกลจากโรงเรียนของพวกเขามาก จึงก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายในการขนส่ง หนังสือมีไม่เพียงพอ และหัวข้อเรื่องที่สนับสนุนหลักสูตรก็ไม่เพียงพอด้วย แต่แน่นอน เราทุกคนรู้ว่าห้องสมุดไม่สามารถมีหนังสือพอสำหรับทุกๆ ความสนใจและคล้อยตามทุกคนได้ หนังสือเหล่านี้ต้องได้รับการบำรุงรักษาและเติมเต็มอย่างสม่ำเสมอ

ในจังหวัด Batangas ทางใต้ของกรุงมะนิลา โรงเรียนเอกชนที่ดำเนินการโดยบาทหลวงคริสเตียนชื่อ La Salle ในเมือง Lipa มีโครงการการอ่านและหนังสือเคลื่อนที่ (BookMobile & Reading Program: BMRP) สำหรับโรงเรียนประถมของรัฐที่ขาดแคลนมากที่สุดในเมือง โครงการหนังสือเคลื่อนที่จัดห้องสมุดให้นักเรียนที่โรงเรียนของพวกเขาไม่มี องค์ประกอบของโครงการรู้หนังสือ คือ สิทธิพิเศษในการยืมหนังสือ โครงการอ่านที่มีแนวทางประสบการณ์การเรียนรู้ที่สร้างสรรค์ผ่านงานศิลปะ ทัศนกรรม และการเล่านิทาน การสอนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ การสร้างค่านิยมและการรู้หนังสือทางคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ยังมีชุดการฝึกอบรมสำหรับครูสอนการอ่านซึ่งเป็นส่วนที่มีความสำคัญเป็นพิเศษเมื่อ 60% ของครูในปี พ.ศ. 2550 ไม่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ที่เป็นสื่อกลางของการสอนในโรงเรียนของรัฐทุกแห่ง นอกจากนี้องค์ประกอบเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองก็ได้รับการพัฒนาด้วย

โครงการการอ่านและหนังสือเคลื่อนที่ (BMRP) เล็งเห็นว่าในอนาคตอันใกล้ เราจะมีนักเรียนโรงเรียนประถมของรัฐที่รักการอ่าน มีทักษะที่จำเป็นสำหรับการอ่าน และถูกจัดให้มีองค์ประกอบพร้อมที่จะฝึกฝนฝ่าอุปสรรคของกระบวนการเรียนรู้ และกลายเป็นนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ

คณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติเป็นหน่วยงานรัฐบาลภายใต้การกำกับและบริหารจัดการของกรมการศึกษาที่รับผิดชอบการพัฒนาและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมการจัดพิมพ์หนังสือประเทศฟิลิปปินส์ รับผิดชอบโครงการต่อไปนี้

- **Booklatan sa Bayan** (สำนวนที่ติดกับคำว่า “หนังสือ” ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษร “ความพร้อมในประเทศ”) นี้เป็นชุดกิจกรรมการฝึกอบรมและการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องการพัฒนาความเป็นนักอ่านที่จัดขึ้นทั่วประเทศ บรรยายบทกวี นวนิยาย และงานเขียนที่ได้จากเรื่องจริง และเรื่องประเภทอื่นๆของฟิลิปปินส์ นอกจากนี้ยังมีตารางการประชุมเชิงปฏิบัติการ การเล่านิทานกับครู บรรณารักษ์ และผู้ทำงานชุมชนด้วย
- **เดือนแห่งการพัฒนาหนังสือฟิลิปปินส์** ในเดือนพฤศจิกายนของแต่ละปี เป็นงานเฉลิมฉลองที่ใหญ่ที่สุดเกี่ยวกับหนังสือและการอ่าน กับเทศกาลวรรณกรรมนานาชาติ กรุงมะนิลา เป็นเทศกาลสำคัญที่นักเขียนต่างประเทศและท้องถิ่นที่มีชื่อเสียงได้มาพูดคุยเรื่องหนังสือ วรรณกรรม และศิลปะของการเขียน ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2553 ได้รับการเรียกว่า LOL (Lit Out Loud!) และแขกพิเศษคือ Simon Beaufoy ผู้แต่ง Slumdog Millionaire
- **การประชุมสโมสรหนังสือ NBDB** เพื่อส่งเสริมความสนใจหนังสือที่เขียนโดยนักเขียนชาวฟิลิปปินส์ สโมสรหนังสือจัดประชุมเพื่ออภิปรายหนังสือโดยนักเขียนที่เป็นแขกสำคัญ
- **เข้าใจการอ่าน** เป็นการรณรงค์เรื่องการอ่านของสมาคมสำนักพิมพ์อเมริกัน (The American Association of Publishers AAP) ในสหรัฐอเมริกาซึ่ง NBDB ลอกเลียนแบบ ผู้มีชื่อเสียงจะได้รับเชิญมาแสดงทำการอ่านเพื่อถ่ายรูปสำหรับพิมพ์บนโปสเตอร์
- **รางวัลหนังสือแห่งชาติ** เป็นรางวัลประจำปีที่พึงปรารถนามากที่สุดของอุตสาหกรรมหนังสือของฟิลิปปินส์ที่จัดโดยแวดวงนักวิจารณ์มะนิลา (The Manila Critics Circle) ในปี พ.ศ. 2524 เพื่อแสดงความเป็นเลิศของการจัดพิมพ์หนังสือ ซึ่ง NBDB ได้คัดเลือกเพื่อสร้างความเป็นสถาบันผ่านการมีส่วนร่วมกับ MCC ในปี พ.ศ. 2551
- **รางวัลหนังสือเด็กแห่งชาติ** เป็นความร่วมมือระหว่าง NBDB และคณะกรรมการหนังสือเยาวชนฟิลิปปินส์ เพื่อรับรองหนังสือเด็กที่ดีที่สุดของประเทศ หนังสือที่น่ายกย่องมากถึง 10 เล่มอาจได้รับการระบุชื่อในแต่ละครั้งเพื่อจัดทำบรรณานุกรมเด็กที่ดีที่สุด ในปี พ.ศ. 2553 มีหนังสือ 6 เล่มได้รับคัดเลือกสำหรับรางวัลหนังสือเด็กแห่งชาติครั้งแรก
- **Bookwatch** เป็นนิตยสารอย่างเป็นทางการของ NBDB ซึ่งให้ข่าวสารหนังสือที่เกี่ยวข้องและการพัฒนา

โครงการอ่านกับ *The Inquirer* (The Inquirer Read – Along) ของ *The Philippine Daily Inquirer* หนังสือพิมพ์ชั้นนำของฟิลิปปินส์เปิดตัวเมื่อเดือนพฤษภาคม 2550 เป็นแนวความคิด “ง่ายๆ ดันทุนต่ำ” ที่มีเป้าหมายส่งเสริมให้สาธารณะใช้ห้องสมุดของ Inquirer ตามหัวข้อการวิจัย

เมื่อการประชุมเริ่มต้นขึ้นครั้งแรก เรียกว่า “การประชุมเรื่องการอ่าน” มีเป้าหมายที่เด็กๆ ในโรงเรียนด้วยความหวังจะทำให้พวกเขาเริ่มนิสัยการอ่านตั้งแต่ยังเยาว์ ด้วยความพยายามที่จะทำให้การอ่านเป็นเรื่องสนุกและดึงดูดใจต่อเด็กๆ Letty Jimenez Magsanoc หัวหน้ากองบรรณาธิการของ Inquirer ให้ชื่อโครงการใหม่ตามที่เรียกในปัจจุบันว่า “Inquirer Read-Along” และเสนอว่าให้เชิญชวนคนมีชื่อเสียงและผู้เป็นต้นแบบที่มีบทบาทมาอ่านนิทานให้นักเรียนฟังในที่ประชุม การประชุมที่ใช้เวลาเป็นชั่วโมงจัดขึ้นเดือนละ 2 ครั้ง โดยปกติจะแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ การอ่านพร้อมกับคนมีชื่อเสียงและผู้เป็นต้นแบบแบบที่มีบทบาท การอ่านกับนักเล่านิทานที่ได้รับการฝึกอบรม และส่วนที่สามร่วมกับนักอ่าน Junior Inquirer (ฉบับเสริมสุดสัปดาห์สำหรับเด็กของหนังสือพิมพ์) ผู้ซึ่งแบ่งปันเคล็ดลับการอ่านร่วมกับผู้เข้าร่วม บุคลากรและผู้มีชื่อเสียงโดดเด่นจากสื่อ กีฬา ดนตรี การเมือง การศึกษา การทูต มาให้บริการโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย และอ่านเรื่องของเด็กฟิลิปปินส์

งานนี้เปิดสู่สาธารณะ และจัดขึ้นที่อาคาร Inquirer เมือง Makati และเข้าถึงเด็กได้มากกว่า บางงานจัดขึ้นในห้างสรรพสินค้า โรงเรียน และสถานที่นอกเมือง ผู้มีชื่อเสียงเป็นพลังที่ดึงดูด การปรากฏตัวของพวกเขาช่วยได้จริงๆ และเพราะหนังสือพิมพ์รายวันแพร่กระจายกว้างที่สุด แนวความคิดเรื่องการอ่านร่วมกัน (read-along) และคุณสมบัติที่ดีของการอ่านเองทำให้ได้รับความสนใจ และการเผยแพร่ตามที่ต้องการและที่ควรได้รับ โครงการยังต้องการสื่อสารข้อความที่ว่า “การอ่านเป็นเรื่องสนุก สงบ อยู่ภายใน” มันเป็นการส่งเสริมที่เริ่มจากผู้ฟังเริ่มต้นที่เป็นนักเรียน 15 คน ถึงผู้เข้าร่วมขยายขึ้นเป็นร้อย Inquirer ได้ฝึกอบรมพนักงานของตนเองให้เป็นผู้จัดรายการ นักเล่านิทาน ผู้ประสานงาน ต้นแบบการอ่านร่วมกันจึงได้รับการปฏิบัติตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่ห่างไกลจากกรุงมะนิลา

ข้าพเจ้าคงจะสะเพร่าถ้าไม่ได้กล่าวถึงความพยายามอย่างต่อเนื่องอื่นๆ ที่ช่วยส่งเสริมนิสัยการอ่าน มีงานหนังสือแห่งชาติมะนิลา (the Manila International Book Fair: MIBF) จัดขึ้นทุกๆ ปีในเดือนกันยายนเป็นเวลาอย่างน้อยที่สุด 5 วัน ปัจจุบันเป็นปีที่ 32 แล้ว ถ้าใครสงสัยว่าชาวฟิลิปปินส์เป็นผู้รักหนังสือหรือไม่ งานนี้จะจัดข้อสงสัยทั้งหลาย MIBF กลายเป็นประเพณีประจำปีที่มีผู้เข้าร่วมมากกว่า 85,000 คนในสัปดาห์ และผู้เข้าร่วมแสดงหนังสือจากต่างประเทศและท้องถิ่นกว่า 300 แห่ง ผู้จัดงาน เช่น สมาคมพัฒนาหนังสือแห่งฟิลิปปินส์ (the Book Development Association of Philippines), Asian Catholic Communicators, Inc. สมาคมผู้จัดจำหน่ายหนังสือแห่งฟิลิปปินส์ และ ตัวแทนสมาคมของสำนักพิมพ์ต่างประเทศของฟิลิปปินส์ ท่ามกลางความท้าทายที่โลกสิ่งพิมพ์กำลังเผชิญกับการปรากฏตัวของการอ่านรูปแบบอื่นๆ แต่พวกเขาก็สัญญาว่าตราบเทาที่ถ้อยคำที่ถูกเขียนยังคงเติบโตองงามในสื่ออยู่บ้าง MIBF ก็จะมีสืบทอดการส่งเสริมการรักการอ่านต่อไป

นอกจากนี้ยังมีนักวาดภาพประกอบและนักเขียนรุ่นเยาว์ที่ปราดเปื่องกำลังเป็นที่นิยม Jomike Tejido ผู้เป็นเจ้าของหนังสือสองเล่ม (Tagu – Taguan หนังสือ ซอนหาที่สนุก และ Lub-Dub, Lub-Dub หนังสือที่ Tejido วาดภาพประกอบ) ได้รับการกล่าวถึงในกลุ่มหนังสือ 6 เล่มที่ได้รับรางวัลหนังสือเด็กแห่งชาติในปี พ.ศ. 2553 จากการมีส่วนร่วมในงานนวัตกรรมและการใช้ภูมิความรู้ด้านสถาปัตยกรรมของเขา เขาได้จัดพิมพ์หนังสือ Foldabots Toy^{**}

^{**} หนังสือของเล่นเด็กทำด้วยกระดาษตัดสามารถพับเป็นยานพาหนะและสัตว์ต่างๆ ได้

ซึ่งได้วาดรูปเด็กที่บ้าหุ่นยนต์ที่โลกมากผู้ซึ่งใส่ใจเรื่องราวของเขา และกระบวนการสร้างหุ่นยนต์ อดไม่ได้ที่จะอ่าน “อย่างละเอียด ใกล้ชิด และกระหาย”

คอลัมน์รายสัปดาห์ในหนังสือพิมพ์รายวันระดับชาติใหญ่ๆ 3 ฉบับ ที่มีขอบพื้นที่ให้กับเรื่องหนังสือและการอ่าน ได้แก่ Philippine Daily Inquirer และ Philippine Star วันจันทร์ และ Manila Bulletin วันเสาร์ และฉบับเสริมรายสัปดาห์สำหรับเด็กของ Inquirer และ Bulletin ไม่เพียงแต่ให้ความสำคัญกับงานของเด็กเท่านั้นแต่ยังมีบทวิจารณ์หนังสือเป็นประจำด้วย

นอกจากนี้ต้องกล่าวถึงสำนักพิมพ์ของฟิลิปปินส์ที่จัดพิมพ์หนังสือคุณภาพอย่างต่อเนื่องซึ่งขายและได้รับการตอบรับอย่างดี แม้ว่าจะต้องแข่งขันกับสิ่งที่ยุคดิจิทัลเสนอ และกลยุทธ์การส่งเสริมการขายและการตลาดที่ประสบความสำเร็จที่ทำให้หนังสือต่างประเทศเป็นปรากฏการณ์ทั่วโลก รวมทั้งฟิลิปปินส์ก็มี “พฤติกรรม และการบริโภคหนังสือเหมือนตลาดอเมริกัน” เป็นข้อสังเกตของ Karina Bolasco ผู้จัดการสำนักพิมพ์ Anvil Publishing, Inc. สำนักพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุด และได้รับรางวัลแห่งปีของสำนักพิมพ์แวดวงนักวิจารณ์มะนิลา (The Manila Critics Circle’s Publisher of the Year Award) ถึง 8 ครั้ง ทุกวันนี้ สำนักพิมพ์หนังสือไม่ใช่ธุรกิจง่ายๆ เมื่อหนังสือท้องถิ่นต้องแข่งขันอย่างประชิดกับหนังสือต่างประเทศ จึงเกือบจะดูเหมือนว่าเป็นการกระทำที่กล้าหาญที่สำนักพิมพ์ต้องดำเนินกิจการต่อเมื่อผลผลิตจากหนังสือระดับท้องถิ่นซึ่งไม่รวมหนังสือเรียนหรือตำราเรียนมีเพียง 5,900 เรื่อง ในปี พ.ศ. 2552 และ 5,800 เรื่องในปี พ.ศ. 2553 เรื่องเด็กจากสำนักพิมพ์ 9 รายมีน้อยกว่า 100 เรื่องในสองปีที่ผ่านมา ระหว่างการบรรยายของเธอที่การประชุมสมาคมนักเขียนและนักวาดภาพประกอบหนังสือเด็กเมื่อเร็วๆนี้ Bolasco ได้สะท้อนความรู้สึกของสำนักพิมพ์และผู้รักหนังสือที่มุ่งมั่น

“...ตราบเท่าที่เราทำหนังสือที่ให้เด็กอ่าน โดยตัวมันเองก็เป็นเรื่องที่ดีสำหรับนิสัยการอ่าน ซึ่งไม่เหมือนกับนิสัยอื่นๆ เช่น การดูทีวี เล่นเกม คอมพิวเตอร์ หรือไปเดินห้าง นั่นคือสิ่งที่เราปรารถนาที่จะพัฒนาเยาวชนของเราให้เป็นนิสัยตลอดชีวิต การอ่านหนังสือเป็นความดีแก่ตัวมันเอง และถ้าสำนักพิมพ์ประสบความสำเร็จในการปรับเปลี่ยนมันให้เป็นสิ่งที่ต้องพึ่งพาและติดตลอดชีวิตแล้วมันก็ควรจะได้ เพราะโดยแท้จริงและน่าสลดใจที่ในปัจจุบันนักอ่านหนังสือเป็นพวกที่ตกอยู่ในอันตราย”

เด็กฟิลิปปินส์ทุกคนเป็นนักอ่าน ขอให้นี่เป็นมากกว่าถ้อยคำในมนตร์ที่สวยงาม แม้จะดูเหมือนว่ามันเป็นเรื่องทะเยอทะยานและยากที่จะเข้าใจ แต่เราไม่ได้ฝัน ถ้าเราไม่พยายาม เราจะทิ้งอะไรไว้ เป็นเรื่องชัดเจนว่ากรมการศึกษาและงบประมาณที่จำกัดของรัฐบาลไม่สามารถจัดการกับปัญหาที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในระบบการศึกษาของรัฐ จึงจำเป็นต้องให้ภาคเอกชนและองค์กรเอกชนเปลี่ยนเด็กๆทุกคนให้เป็นนักอ่าน ไม่มีเวลาที่จะอ้อยอิ่ง แม้ว่าจะต้องใช้เวลา และความพยายามและความอดทนอย่างมากก็ตาม เพราะการสอนเด็กให้อ่านอย่างแท้จริงเหมือนการเฝ้ามองดอกไม้บาน มันจะต้องเกิดขึ้นในเวลาหนึ่ง